Maastricht University

Where I come from and how I got here

Citation for published version (APA):

van Veldhuizen, T. S. (2017). *Where I come from and how I got here: assessing credibility in asylum cases*. [Doctoral Thesis, Maastricht University]. Gildeprint Drukkerijen.
https://doi.org/10.26481/dis.20170922tsv

Document status and date:
Published: 01/01/2017

DOI:
10.26481/dis.20170922tsv

Document Version:
Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

• A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
• The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
• The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

Link to publication

General rights
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

• Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
• You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
• You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the “Taverne” license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy
If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Download date: 19 Apr. 2024

ENGLISH SUMMARY

In the EU assessment for asylum, documental evidence is often lacking. As such, the assessment is substantially reliant on the asylum official's judgment about the credibility of the asylum seeker's statements. The procedure is therefore vulnerable to memory errors, manipulation by dishonest applicants and the personal bias of assessors. I examined to what extent currently-employed interviewing methods in asylum assessments are likely to facilitate or hinder the credibility of statements and present possibilities for mitigating the influence of memory errors, lying and biases. The main research question henceforth was to what extent are the methods used to assess credibility in the asylum procedure valid, in the sense that they can discriminate between truthful and fabricated asylum claims'?

The first step towards answering the main question entailed an examination of how credibility assessments are generally conducted in practice. In Chapter 2 the legal rules and regulations and policy guidelines that guide credibility assessments in the EU were reviewed, and evaluated based on psycho-legal research about the capacities of human memory and the detection of deception. The review yielded five often-used credibility indicators: sufficiency of detail and specificity, internal consistency, consistency with information from external sources, consistency with other witnesses, and plausibility. The evaluation of these indicators indicated that although a lack of detail, consistency or plausibility may point to a fabrication in the statements of asylum seekers, such shortcomings in a statement may also arise from memory limitations and ineffective interviewing techniques. Consequently – when using these indicators in practice – honest asylum seekers should be facilitated in their efforts to provide a credible narrative by asking effective questions.

From the policy review arose the question to what extent current interviewing practice stimulates detailed, consistent and accurate answering. In the vignette study among Swedish asylum officials in Chapter 3 the style, type and content of questions asked to assess credibility were therefore studied. The study demonstrated that Swedish asylum officials mainly formulate open and information gathering questions which likely elicit more elaborate and accurate answers than closed and accusatory questions. The results further showed that when assessing an origin claim, asylum officials ask a typical set of questions testing the applicant's knowledge about their home environment. The officials thereby seem to assume

that honest applicants should have ample knowledge about their country and town of origin, its culture and customs, and frequently encountered objects.

A downside of the vignette study was that the questions were formulated in response to fictitious cases without interaction with an interviewee, and were therefore decontextualized. To draw conclusions about actual interviewing practice in asylum procedures the questions in 40 real-life cases of the Dutch immigration service were analysed (in the archival study in Chapter 4). In all cases, origin was established through an interview due to a lack of corroborating documents. The analyses yielded that, although Dutch asylum officials primarily employ an information gathering style, they predominantly pose closed and fact-checking questions and thereby likely elicit short answers. In line with the vignette study, the analyses of question content demonstrated that in the origin assessment asylum officials test the applicants' knowledge of their home environment.

Because both the vignette study and the archival study indicated that asylum officials use an origin-knowledge test to assess the credibility of origin claims, the validity of this method was evaluated in an experimental study in Chapter 5. People from Tilburg (truth-tellers), Maastricht (partial liars) and Gothenburg (full liars) all had to convince an interviewer that they originated from Tilburg. They were led to believe that if successful, their participation reward would be doubled. To account for any preparation that dishonest applicants may do before an asylum interview, half of the participants could prepare for the interview (experimental condition) and half completed a filler-task (control condition). In the interview their knowledge of Tilburg and the Netherlands was tested with 10 questions typical for the asylum interview. The results imply that truth-tellers do have more knowledge about the claimed hometown than liars. However, even honest participants have only limited knowledge about their home environment; most truth-tellers answered less than half of the questions correctly. On top of that, liars can diminish the differences with truth-tellers by preparing for the interview. As such, the sensitivity and specificity of the origin-knowledge test proved low.

In Chapter 5 I also explored the applicability of alternative methods that have proven effective for detecting truths and lies in suspect interviews. Asking impossible questions did not lead to an effective categorization of truth-tellers and liars; both groups equally often tried to answer these questions by guessing. Asking participants to sketch the lay-out of a central square, in contrast, did provide diag-

nostic information. Truth-tellers provided more accurate details in their sketches than liars. The use of sketches in asylum interviews needs further testing among different populations, but could be a valuable addition to the credibility assessment of origin claims.

Finally, the results of the four studies were synthesized and discussed in Chapter 6. I concluded that the current thesis calls the validity of the European asylum assessment system into question. The questions typically asked in asylum interviews do not seem to facilitate honest applicants in providing a credible statement or effectively hinder liars in their effort to appear credible. A set of direct and fact-checking questions about the claimed country, area and town of origin, may not be sufficient to effectively distinguish between genuine and fabricated origin claims. Nonetheless, with more effective questioning strategies that promote elaborate and accurate answering and with a deliberate and open-minded evaluation of asylum seekers' statements, the validity of credibility assessment can be increased. Using a free-recall model for investigative interviewing, and employing scenario thinking in the evaluation of asylum seekers' statements may be valuable in that regard.

The studies presented in this thesis were the first focused explicitly on the validity of interviewing techniques in the asylum procedure. Both the interviewing and decision making practice in the European asylum procedure could benefit from more empirical research. Further research is needed to validate current interviewing techniques, to identify hurdles in the evaluation of statements and other evidence, and to search for new and effective methods of credibility assessments.

DUTCH SUMMARY (SAMENVATTING)

Bij het beoordelen van asielzaken in de EU is documentenbewijs vaak niet voorhanden. Daarom is de beoordeling veelal afhankelijk van het oordeel van de asielambtenaar over de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker. De procedure is hierdoor kwetsbaar voor geheugenfouten, manipulatie door onoprechte aanvragers en persoonlijke denkfouten van de beoordelaars. Ik onderzocht in hoeverre huidige methoden voor geloofwaardigheidsbeoordelingen in de asielprocedure de geloofwaardigheid van verklaringen bevorderen of juist hinderen en ik presenteer mogelijkheden om de invloed van geheugenfouten, leugenachtigheid en denkfouten op geloofwaardigheidsbeoordelingen te verminderen. De voornaamste onderzoeksvraag was daarom: tot op welke hoogte zijn de gebruikte methoden om geloofwaardigheid te beoordelen in asielprocedures valide, in de zin dat zij een onderscheid kunnen maken tussen waarachtige en verzonnen asielverhalen?

De eerste stap om de hoofdvraag te kunnen beantwoorden bestond uit een verkenning van hoe geloofwaardigheid beoordeeld wordt in de praktijk. In hoofdstuk 2 werden daarom de wettelijke voorschriften en beleidsrichtlijnen die richting geven aan de geloofwaardigheidsbeoordelingen in de EU geëvalueerd op basis van rechtspsychologisch onderzoek naar de capaciteit van het menselijk geheugen en leugendetectie. Dit leverde vijf veelgebruikte geloofwaardigheidsindicatoren op: voldoende detail en specificiteit, interne consistentie, consistentie met informatie van externe bronnen, consistentie met andere personen en getuigen, en plausibiliteit. De evaluatie van deze indicatoren toonde aan dat, ook al kan een gebrek aan detail, consistentie of plausibiliteit wijzen op onwaarachtigheden in de verklaringen van asielzoekers, dergelijke tekortkomingen ook kunnen ontstaan door beperkingen van het geheugen en ineffectieve interviewtechnieken. Derhalve zouden - wanneer de indicatoren in de praktijk gebruikt worden – eerlijke asielzoekers geholpen moeten worden om hun verhaal op een geloofwaardige manier te vertellen door effectieve vragen te stellen en zouden de beperkingen van het geheugen in overweging genomen moeten worden bij de beoordeling van hun verklaringen.

Uit de beleidsverkenning rees de vraag in welke mate huidige interviewmethoden het geven van gedetailleerde, consistente en accurate antwoorden ook

stimuleert. In de vignettenstudie in hoofdstuk 3 werd daarom de stijl, het type en de inhoud van vragen geformuleerd door Zweedse asielambtenaren bestudeerd. De studie liet zien dat Zweedse asielambtenaren voornamelijk open en informatie verzamelende vragen formuleren, waarop waarschijnlijk meer uitgebreide en meer accurate antwoorden gegeven worden dan gesloten en beschuldigende vragen. De resultaten toonden verder dat asielambtenaren bij het onderzoeken van herkomst een typische set van vragen stellen waarmee zij de aanvragers kennis van de thuisomgeving toetsen. De ambtenaren lijken te veronderstellen dat eerlijke aanvragers ruime kennis bezitten over hun land en stad van origine, de lokale cultuur en gebruiken en veel voorkomende objecten.

Een nadeel van de vignettenstudie was dat de vragen geformuleerd werden in reactie op fictieve zaken en zonder interactie met de geïnterviewde. Daardoor werden de vragen uit de context gehaald. Om conclusies te kunnen trekken over de daadwerkelijke vraagstelling in asielgehoren werden de vragen in 40 echte zaken van de Nederlandse immigratiedienst geanalyseerd (in de archiefstudie in hoofdstuk 4). In alle zaken werd herkomst vastgesteld door het stellen van vragen, omdat deze niet met documenten bewezen kon worden. De analyses toonden aan dat Nederlandse asielambtenaren, ondanks dat zij doorgaans een informatie verzamelende stijl hanteren, overwegend gesloten en feitelijke vragen stellen die waarschijnlijk korte antwoorden oproepen. In lijn met de uitkomsten van de vignettenstudie liet de inhoudelijke analyse van de vragen zien dat asielambtenaren ten behoeve van de herkomstbeoordeling de kennis van de aanvrager over de thuisomgeving toetsen.

Omdat zowel de vignettenstudie als de archiefstudie indiceren dat asielambtenaren een *herkomstkennistoets* gebruiken om de geloofwaardigheid van herkomstclaims te onderzoeken, werd de validiteit van deze methode onderzocht in een experimentele studie in hoofdstuk 5. Mensen uit Tilburg (waarheidsvertellers), Maastricht (gedeeltelijke leugenaars) en Gotenburg (leugenaars) moesten een interviewer overtuigen dat zij uit Tilburg kwamen. Hen werd verteld dat hun beloning voor deelname verdubbeld zou worden als zij succesvol waren. Rekening houdend met een eventuele voorbereiding van onoprechte asielaanvragers voor het asielgehoor, mocht de helft van de participanten zich voorbereiden voor het interview (experimentele conditie) terwijl de andere helft een ‘fillertask’ uitvoerde (controle conditie). In het interview werd de kennis van Tilburg en Nederland getest

met 10 vragen die typisch zijn voor het asielgehoor. De resultaten impliceren dat waarheidsvertellers inderdaad meer kennis hebben over de vermeende thuisstad. Echter, zelfs eerlijke mensen hebben slechts beperkte kennis over hun thuisomgeving; de meeste waarheidsvertellers beantwoordden minder dan de helft van de vragen correct. Daar komt nog bij dat leugenaars de verschillen met waarheidsvertellers kunnen verkleinen door zich voor te bereiden op het interview. Daarmee bleek de sensitiviteit en specificiteit van de *herkomstkennistoets* laag te zijn.

In hoofdstuk vijf onderzocht ik eveneens de toepassing van alternatieve methoden die effectief zijn gebleken om waarheid en leugens te detecteren in het verdachtenverhoor. Het stellen van onmogelijke vragen leidde niet tot een effectieve categorisatie van waarheidsvertellers en leugenaars; beide groepen probeerden even vaak te antwoorden door te gokken. De vraag aan participanten om de lay-out van een centraal plein te schetsen leverde daarentegen wel diagnostische informatie op. Waarheidsvertellers tekenden meer accurate details in hun schetsen dan leugenaars. Het gebruik van schetsen in asielgehoren moet nog verder onderzocht worden in andere populaties, maar zou een waardevolle toevoeging kunnen zijn voor het onderzoeken van de geloofwaardigheid van herkomst.

Tenslotte werden de resultaten van de vier studies gesynthetiseerd en besproken in hoofdstuk 6. Ik concludeerde dat op basis van dit proefschrift de validiteit van het Europese systeem voor het onderzoeken van asielverhalen twijfelachtig is. De vragen die doorgaans worden gesteld in asielgehoren lijken eerlijke aanvragers niet te faciliteren in het geven van geloofwaardige verklaringen, noch hinderen zij leugenaars bij hun inspanning om geloofwaardig over te komen. Een set van directe en feitelijke vragen over het vermeende land, gebied, en de vermeende stad van herkomst is wellicht niet toereikend om effectief een onderscheid te kunnen maken tussen waarachtige en verzonnen herkomstclaims. Daar staat tegenover dat de validiteit van de geloofwaardigheidsbeoordeling kan worden vergroot met meer effectieve vraagstrategieën die het geven van uitgebreide en accurate antwoorden stimuleren en met een weloverwogen en onbevooroordeelde evaluatie van de verklaringen van asielzoekers. Een interview model gebaseerd op het vrije relaas en het gebruik van scenario's bij het evalueren van verklaringen kunnen daarbij waardevol zijn.

In dit proefschrift worden voor het eerst studies gepresenteerd die expliciet focussen op de validiteit van interviewtechnieken in de asielprocedure. Zowel de

praktijk van interviewen als van beslissen in Europese asielprocedures zou baat hebben bij meer empirisch onderzoek. Vervolgonderzoek is nodig om huidige vraagtechnieken te valideren, om obstakels bij het evalueren van verklaringen en ander bewijs te identificeren en om te zoeken naar nieuwe effectieve methoden voor geloofwaardigheidsbeoordelingen.

SWEDISH SUMMARY (SAMMANFATTNING)

De allra flesta europeiska asylutredningar är beroende av Migrationsverkets handläggares bedömning av tillförlitligheten i asylsökandens utsaga. Detta eftersom bevisning i form av dokument som kan styrka den sökandes berättelse ofta saknas. Processen är därför sårbar för såväl naturliga minnesfel hos de sökande som lögner från oärliga sökande samt handläggares subjektiva fördomar. Inom ramen för denna avhandling har jag undersökt i vilken utsträckning de metoder som idag används vid bedömning av asylsökandes tillförlitlighet hjälper eller stjälper sökande att ge tillförlitliga utsagor. Med andra ord, om dessa metoder minskar eller ökar inflytandet av minnesfel, lögner och subjektiva fördomar. Den huvudsakliga forskningsfrågan var därmed; i vilken utsträckning är de metoder som används för att bedöma sökandes tillförlitlighet i asylprocessen valida i det avseende att de kan skilja på sanna och fabricerade utsagor?

Det första steget i att besvara denna fråga bestod i en granskning av hur tillförlitlighetsbedömningar går till i praktiken. I kapitel 2 granskades de rättsliga regler och de riktlinjer som styr tillförlitlighetsbedömningar inom EU. Dessa utvärderades utifrån rättspsykologisk forskning om lögner och människans minnesförmåga.

Genom granskningen identifierades fem vanligt förekommande markörer för tillförlitlighet: tillräcklig detaljrikedom och specificitet, konstans med avseende på överensstämmelse med information från externa källor med andra vittnen, samt rimlighet. Granskningen av dessa markörer visade att även om detaljfattigdom, bristande överrensstämmelse eller rimlighet kan indikera att en asylsökandes utsaga är fabricerad, så kan dessa brister i en utsaga också vara resultatet av bristande minnesförmåga eller ineffektiva intervjutekniker. Vid användandet av dessa markörer i praktiken bör man alltså underlätta för ärliga asylsökande att lämna tillförlitliga utsagor genom att ställa ändamålsenliga frågor.

Utifrån granskningen av riktlinjerna uppkom frågan om i vilken grad de intervjumetoder som idag används bidrar till detaljrika, konstanta och korrekta svar. I kapitel 3 presenteras en vinjettstudie som undersökte vilken frågestil, frågetyp och frågeinnehåll som används av svenska handläggare på Migrationsverket för att bedöma tillförlitlighet. Studien visade att svenska handläggare framför allt formulerar öppna och informationssamlande frågor, vilka brukar leda till mer utförliga och korrekta svar jämfört med slutna och konfrontativa frågor. Studien visade

också att när de utreder den sökandes ursprungsland så ställer Migrationsverkets handläggare standardfrågor för att testa den asylsökandes kunskap om sin hemmiljö. Handläggarna verkar härmed förutsatta att ärliga sökanden har omfattande kunskap om sitt ursprungsland och sin hemstad, dess kultur och sedvanor, samt de föremål som ofta kan anträffas i detta land.

En nackdel med vinjettstudien var att frågorna formulerades utifrån fiktiva fall utan interaktion med en samtalspartner vilket gjorde att frågorna saknade ett sammanhang. För att kunna dra slutsatser om faktisk intervjupraxis analyserades frågor i 40 verkliga fall från det Holländska Migrationsverket (inom ramen för arkivstudien i kapitel 4). I samtliga fall fick ursprung fastställas genom en intervju då dokumentation som kunde stödja den sökandes påståenden saknades. Analyserna visade att, även om Holländska migrationshandläggare framförallt använde sig av en informationssamlande frågestil, så ställde de i huvudsak slutna och faktakontrollerande frågor. Något som sannolikt resulterar i korta svar från de sökande. I linje med resultaten från vinjettstudien, så visade analyserna av frågeinnehållet att handläggare, i utredningen kring den sökandens ursprung, testar sökandens kunskap om sin hemmiljö.

Resultaten från både vinjett- och arkivstudien antydde att migrationshandläggare använder ett kunskapstest för att bedöma tillförlitligheten i asylsökandes berättelse om sitt ursprung. Därför testades validiteten i denna metod i ett experiment i kapitel 5. Personer från Tilburg (sanningssägare), Maastricht (delvisa lögnare) och Göteborg (fullständiga lögnare) försökte alla övertyga en intervjuare om att de kom från Tilburg. Deltagarna motiverades att göra väl ifrån sig genom att de erbjöds dubbelt så hög ersättning för sitt deltagande om de lyckades övertyga intervjuaren. För att motsvara de eventuella förberedelser oärliga sökanden kan göra före en asylintervju, så fick hälften av deltagarna möjlighet att förbereda sig för intervjun (experimentgruppen) medan den andra hälften gjorde en utfyllnadsuppgift (kontrollgruppen). I intervjun testades deltagarnas kunskaper om Tilburg och Nederländerna med 10 frågor som är typiska för asylintervjun. Resultaten visade att sanningssägare hade mer kunskap om den påstådda hemstaden, jämfört med lögnare . Dock så hade även sanningssägarna begränsad kunskap om sin hemstad; de flesta sanningssägare svarade rätt på mindre än hälften av frågorna. Dessutom minskade skillnaderna mellan sanningssägare och lögnare genom förberedelser

inför intervjun. Känsligheten och specificiteten i kunskapstestet av den sökandes ursprung visade sig således vara låg.

I kapitel 5 utforskade jag också tillämpbarheten av alternativa metoder som visat sig vara effektiva för att identifiera skillnader mellan sanningssägare och lögnare i förhör med misstänkta. Att ställa omöjliga (dvs irrelevanta och icke förväntade) frågor ledde inte till någon effektiv kategorisering av sanningssägare och lögnare. Detta eftersom båda grupperna i lika hög utsträckning försökte svara på sådana frågor genom att gissa. Att be deltagare att skissa upp en planritning av ett centralt torg i Tilburg visade sig dock ge diagnostisk information. Sanningssägare inkluderade fler korrekta detaljer i sina skisser, jämfört med lögnare. Användandet av skisser i asylintervjuer behöver testas ytterligare i olika populationer men skulle på sikt kunna utgöra ett värdefullt bidrag till dem har att bedöma tillförlitligheten i den sökandes utsaga om sitt ursprung.

Slutligen sammanställdes och diskuterades resultaten av de fyra studierna i kapitel 6. Slutsatsen av den aktuella avhandlingen är att validiteten i de metoder som används för asylbeslut i Europa kan ifrågasättas. De frågor som vanligtvis ställs i asylintervjuer tycks varken underlätta för ärliga sökanden att lämna en tillförlitlig utsaga eller på ett effektivt sätt hindra lögnare i deras försök att framstå som tillförlitliga. Direkta och faktakontrollerade frågor om den sökandes påstådda ursprungsland och hemort, tycks inte vara tillräckligt för att på ett effektivt sätt kunna särskilja mellan sanna och falska utsagor om den sökandes ursprung. Validiteten i tillförlitlighetsbedömningar kan dock förbättras genom en kombination av mer effektiva frågetekniker som bidrar till utförliga och korrekta svar och noga övervägda och fördomsfria utvärderingar av asylsökandes utsagor. Användandet av fri återgivning i asylintervjun och beaktandet av alternativa scenarier inför bedömningen av asylsökandes utsagor kan vara användbart i detta avseende.

Studierna som ingår i denna avhandling är de första som specifikt syftar till att undersöka validiteten i asylintervjuer. Både intervju- och beslutsfattandeprocessen i den europeiska asylprocessen skulle gynnas av ytterligare forskning. Mer forskning behövs för att validera nuvarande intervjutekniker, för att identifiera svårigheter i värderingen av utsagor och annan bevisning, samt för att identifiera nya och effektiva metoder för tillförlitlighetshetsbedömningar i asylärenden.